

מקדש על תנאי

וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכָם: (שמות כה ח).

מסכת כתובות דף סב עמוד ב

(רבי) אזיל איעסק ליה לבריה בי ר' יוסי בן זימרא, פסקו ליה תרתי סרי שנין למיזל בבי רב. אחלפוה קמיה, אמר להו: ניהוו שית שנין. אחלפוה קמיה, אמר להו: איכניס והדר איזיל. הוה קא מכסיף מאבוח א"ל: בני, דעת קונך יש בך, מעיקרא כתיב: "תביאמו ותטעמו", ולבסוף כתיב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".¹

מסכת עירובין דף ב עמוד א

... אשכחן מקדש דאיקרי משכן, ומשכן דאיקרי מקדש. בשלמא מקדש דאיקרי משכן – דכתיב: "ונתתי משכני בתוכם" (ויקרא כו יא).² אלא משכן דאיקרי מקדש מנלן? ... מהכא: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".³

מכילתא דרבי ישמעאל יתרו - מסכתא דעמלק פרשה ב

שלשה דברים נתנו על תנאי: ארץ ישראל ובית המקדש ומלכות בית דוד. חוץ מספר תורה ובריתו של אהרן שלא נתנו על תנאי. ארץ ישראל מנין, שנאמר: "הישמרו לכם פן יפתה לבבכם וגו' וחרה אף ה' בכם" (דברים יא טז).⁴ ובית המקדש מנין, שנאמר: "והבית הזה אשר אתה בונה אם תלך בחקותי ואת משפטי תעשה ושמרת את כל מצותי ללכת בהם, והקימותי את בריתי אתך אשר דברתי אל דוד אביך" (מלכים א ו יב).⁵ ואם לאו: "והבית הזה יהיה עליון כל עובר עליו וישם וְשָׁרָק" (מלכים א ט ח).⁶

שמואל ב פרק ז פסוקים ה-ז

לְךָ וְאַמְרַתְּ אֶלְעֲבָדֶי אֶלְדָּוָד כֹּה אָמַר ה' הֲאֵתָהּ תִּבְנֶה לִי בַיִת לְשִׁבְתִּי: כִּי לֹא יִשְׁבְּתִי בְּבַיִת לְמִיּוֹם הַעֲלֵתִי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֶהְיֶה מִתְהַלֵּךְ בְּאֶהֱלֹךְ וּבְמִשְׁכָּן: בְּכָל אֲשֶׁר־הִתְהַלַּכְתִּי בְּכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַדָּבָר דִּבַּרְתִּי אֶת־אֲחָד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוִּיתִי לְרַעוֹת אֶת־עַמִּי אֶת־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר לָמָּה לֹא־בִנִּיתֶם לִי בַיִת אֲרָזִים.⁷

¹ בחרנו לפתוח במדרש עם בת צחוק קלה, כמנהג חכמים לפתוח את דבריהם במילתא דבדיחותא ואולי גם לכבוד חודש אדר (ראה גמרא שבת דף ל עמוד ב: "כי הא דרבה, מקמי דפתח להו לרבנן אמר מילתא דבדיחותא, ובדחי רבנן. לסוף יתיב באימתא ופתח בשמעתא"). נסביר ונתרגם: רבי הלך להתעסק בנישואי בנו עם בתו של ר' יוסי בן זמרא. הסכימו (המחותנים) ביניהם שבנו של רבי ילך ללמוד תורה שנים עשרה שנה, והם יפרנסוהו, ואח"כ יעמיד חופה ויכנסו את בתו של ר' יוסי בן זמרא, ארוסתו. אבל בשעת האירוסין, העבירו את הנערה לפני החתן וכשראה אותה אמר: יהיו אלה בבקשה רק שש שנים. עברה לפניו פעם נוספת, אמר: אולי קודם אכנס ואח"כ אלך ללמוד תורה. והיה מתבייש מאביו שראה את הנערה וחשק בה ולא יכול היה להמתין. אמר לו אביו (ר' יהודה הנשיא): דעת קונך יש בך שאתה נוהג כדרך שנהג הקב"ה. שמעיקרו של דבר הייתה הכוונה להקים את המקדש בארץ ישראל: "תביאמו ותטעמו בהר נחלתך ... מקדש ה' כוננו ידך" ואח"כ הקדים את מעשה המשכן עוד בהיותם במדבר: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". אבל מעבר לבת הצחוק, הבאנו מדרש זה במטרה להראות שהמשכן הוא מקדש (ומקדש הוא משכן) ובימינו בית כנסת מקדש מעט, ולבחון את שלושתם בהיבט של נתינה או קיום על תנאי. המקרא עצמו בפרשתנו קורא למשכן מקדש, שנאמר: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", אבל תוספת הסיפור שהבאנו היא שהמשכן מכונה "מקדש" משום שהוא מימוש מוקדם של מקדש הקבע שמקומו הוא ארץ ישראל.

² מפסוקי הברכה "אם בחוקתי תלכו". ופשיטא לדרשן שמדובר על המקדש בישיבת הקבע של עם ישראל בארצו.
³ מהפסוק בפרשתנו המדברת על המשכן. הרי לנו מקור נוסף לזהות בין "משכן" ו"מקדש". ראה גם גמרא שבועות טז ע"ב שמקדש ומשכן אחד הם, והשימוש שהתורה עושה פעם בשם זה ופעם בשם אחר הוא מכוון ובא ללמדנו הלכות המשותפות לשניהם. ואנחנו ננסה להתחקות אחר הדין והמוטיב שהמקדש והמשכן ובהמשך בית הכנסת – מקדש מעט, הם 'על תנאי' וקדושתם מותנית.

⁴ וההמשך שם: "ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה אשר ה' נתן לכם". עצירת גשמים שסופה גלות. ראה מכילתא וספרי דברים על הפסוק.

⁵ פסוק מתוך הפטרת השבת. הפטרה זו מספר מלכים א פרק ו מחזקת את הקשר משכן – מקדש.
⁶ ראה המשך המדרש שם שמביא פסוקים שמוכיחים שגם מלכות בית דוד היא על תנאי ואינה מובטחת לנצח (בניגוד גמור למדרשים רבים אחרים ולברכת ההפטרה: "על כסאו לא ישב זר"). אבל התורה לא נתנה על תנאי בגלל הפסוק: "תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב" (ואפשר להוסיף גם את הפסוק: "כי לא תשכח מפי זרעו"). ובריתו של אהרן לא ניתנה על תנאי, שנאמר: "ברית מלח עולם הוא", "והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם". ומדרשים אחרים מוסיפים את "בנים אתם לה' אלהיכם", שבני ישראל יישארו לעולם בניו חביביו של המקום, בלי תנאי. ראה משנת רבי אליעזר פרק טז. ומכל אלה, אנו רוצים לעקוב אחרי המקדש והמשכן שניתנו על תנאי.

⁷ מדרשים ופרשנים מהמעטים שנדרשו לפסוקים אלה, רואים בהם ייחול של הקב"ה להקמת בית קבע לשכינה. הנה סוף סוף קם איש כדוד שמקנא לשכינה שנאלצת לנדוד ממקום למקום ומבקש לבנות לה משכן של קבע. ראה למשל דברי רמב"ן בפירושו למדבר טז כא: "הרי יאשים הכתוב, כי השכינה מתהלכת בכל ישראל מאהל אל אהל וממשכן אל משכן, ולא היה אחד בכל שופטי ישראל הרועים אותם מתעורר בדבר ... רק עתה שנתעוררת הטיבות כי היה עם לבבך, ואצוה עתה לבנותו על יד שלמה בנך שיהיה

משנה מסכת מגילה פרק ג משניות א-ג⁸

משנה א: בני העיר שמכרו רחובה של עיר, לוקחין בדמיו בית הכנסת. בית הכנסת - לוקחין תיבה.⁹ תיבה - לוקחין מטפחות.¹⁰ מטפחות - לוקחין ספרים.¹¹ ספרים - לוקחים תורה וכו'.¹² ... אין מוכרין את של רבים ליחיד, מפני שמורידין אותו מקדושתו; דברי רבי יהודה. אמרו לו אם כן: אף לא מעיר גדולה לעיר קטנה.¹³

משנה ב: אין מוכרין בית הכנסת אלא על תנאי שאם ירצו יחזירוהו - דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: מוכרים אותו ממכר עולם, חוץ מארבעה דברים: למרחץ ולבורסקי ולטבילה ולבית המים. רבי יהודה אומר: מוכרין אותו לשם חצר והלוקח מה שירצה יעשה.¹⁴

משנה ג: ועוד אמר רבי יהודה: בית הכנסת שחרב, אין מספידין בתוכו ואין מפשילין בתוכו חבלים, ואין פורשין לתוכו מצודות, ואין שוטחין על גג פירות, ואין עושין אותו קפנדריא, שנאמר: "והשימותי את מקדשיכם" (ויקרא כו א) - קדושתן, אף כשהן שוממין. עלו בו עשבים, לא יתלוש מפני עגמת נפש.¹⁵

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף כו עמוד א¹⁶

בית הכנסת - לוקחין תיבה, אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: לא שנו אלא בית הכנסת של כפרים, אבל בית הכנסת של כרכין, כיון דמעלמא אתו ליה - לא מצו מזבני ליה, דהוה ליה דרבים.¹⁷

איש שלום". אבל פשט הפסוקים, כפי שמבאר דעת מקרא, הוא שהקב"ה אומר שאין הוא זקוק לבית מפואר על מנת להשרות שכירתו. ראה גם איך הקב"ה מעיד בשלמה בעת בניית הבית, מלכים א ו יב: "הבית הזה אשר אתה בנה אם תלך בחקתי ואת משפטי תעשה ושמרת את פלמיותי ללכת בהם והקמתי את דברי אתך אשר דברתי אל דוד אביך: ושכנתי בתוך בני ישראל ולא אעזב את עמי ישראל". ראה גם דברי אזהרת ה' לשלמה אחרי חנוכת הבית המפוארת, בפרק ט: "ואתה אם תלך לפני פאשר הלך דוד אביך בתם ללב וב'ישר ... והקמתי את פסא ממלכתך על ישראל לעלם ... אם שוב תשבון אתם ובניכם מאחרי ולא תשמרו מצותי חקתי אשר נתתי לפניכם והקמתי את ישראל מעל פני האדמה ... ואת הבית אשר הקדשתי לשמי אשלח מעל פני וכו'". הרי לנו לא רק תנאי כי אם אזהרה ברורה מה יהיה גורל הבית וגורל מלכות בית דוד ששניהם נתנו על תנאי. וכבר בפרק יא, עוד בחיי שלמה עצמו, נקראה מלכות בית דוד ונגזר גורלו של המקדש.

⁸ אנחנו עוברים מהמשכן ובית המקדש לבית הכנסת בימינו, נכון יותר בימי המשנה והתלמוד, שבמקורותיהם נתמקד. לנושא שלהלן יש השלכות הלכתיות בימינו ואין הוא פשוט כלל ועיקר. לפיכך, ברור שלא באנו לפסוק כאן הלכה, רק להתבסס מקו המחשבה. היינו ארון קודש.

⁹ מעיל וכיסויים לספר התורה.

¹⁰ ספרי נביאים וכתובים וגם חומשים, היינו ספרי תורה נפרדים, מה שמכונה מגילות.

¹¹ המשנה מציגה כאן רמות שונות של קדושה והמחשה של הכלל 'מעלין בקודש ואין מורידין'. בשרשרת זו, קדושת בית הכנסת פחותה לא רק מספר תורה, אלא גם מהמטפחת ('וימפל' בפי ה'קים) של הספר ומהארון בו הוא מאוחסן! ניתן למכור בית כנסת ולבד שבכסף שהתקבל יקנו דבר שקדושתו גבוהה יותר. ולהלן נראה שאין הדברים פשוטים כפי שנראה מפשט המשנה והגמרא מרחיבה.

¹² אם מדובר באותו חפץ, באותה דרגה של קדושה, לא מעלין ולא מורידין, משמע ממשנה זו שגם זה אפשרי. אפשר למכור בית כנסת ובכסף לבנות בית כנסת אחר. בוודאי אם הוא נאה ומשופץ ומרווח יותר. אבל אין למכור בית כנסת או ספר תורה שמשמשים ציבור גדול לטובת בית כנסת או ספר תורה המשמשים ציבור קטן יותר.

¹³ נראה שכאן לא מדובר במכירת בית הכנסת לצורך של דבר קדוש יותר, כמו קניית ספר תורה שראינו לעיל, אלא מכירה לצורך לא ברור (ולא ברור מה יעשו עם הכסף). כי אם קנו בכסף דבר קדוש יותר, כגון ספר תורה, איך יחזירוהו? אולי מדובר בבית כנסת שהתרוקן ממתפללי ועומד ריק והכסף עומד למשמרת בקופת הציבור. כך או כך, לפי חכמים ולפי ר' יהודה אין בעיה עקרונית למכור בית כנסת, במגבלות פשוטות יחסית. אך לפי ר' מאיר המכירה היא על תנאי. לא הבנייה על תנאי, אלא המכירה. על תנאי שבכל רגע נתון כשיחליטו גבאי העיר ('שבעת טובי העיר'?) ראה להלן ההבדל ביניהם), ניתן יהיה לפדותו ולהחזירו לייעודו המקורי כבית כנסת.

¹⁴ אם משתי המשניות הראשונות ניתן ללמוד שקדושת בית הכנסת איננה דבר מוחלט, היא מותנית ועשויה לפוג, הנה כאן, בבית כנסת שנחרב, יש לנהוג קדושה גם אחרי ששוב אינו מתפקד, אולי דווקא משום שנחרב. שים לב לדין האחרון במשנה שלא מנכשים עשבים שעלו בבית כנסת שנחרב, וכנראה גם לא משפצים חלקית ומסדרים אבנים שנפלו, כדי לגרום לעגמת נפש לכל מי שרואה את בית הכנסת בחורבנו. אולי ככה יתעוררו לתקנו. שים לב גם לדין שאין מספידים בבית כנסת שנחרב, קל וחומר בבית כנסת שנוי כך מסתבר. ודין זה אינו נוהג להלכה בימינו ונראה מקצתו בהמשך.

¹⁵ זכתה מסכת מגילה שאגב עיסוקה העיקרי בדין קריאת מגילת אסתר בפורים הבעל"ט, היא משמשת אכסניה לדיני הקריאה בתורה ובנביא ומנהגי בתי הכנסת, וסדרי תפילה, וניתן ללמוד ממנה רבות על התפתחות מוסד בית הכנסת - מקדש מעט - לאחר החורבן. נעבור בקצרה על מספר 'צימוקים' מהסוגיה שם בפרק שלישי במסכת מגילה ולא נתיימר לכסות את הנושא.

¹⁶ מעיין בגמרא נראה שיש נטיות להקל ומאידיך להחמיר בכל הנוגע למכירת בית כנסת ולהתנהגות בו, ביישובו וגם בחורבנו. כאן, מגילה הגמרא את הדין של אפשרות מכירת בית כנסת (שניתן לקחת בדמיו, תיבה, מטפחות (!) וספרים, עוד לפני ספר תורה), לבית כנסת 'מקומי', פרטי היינו אומרים, של ציבור קטן. אבל בית כנסת ציבורי, ששייך 'לעולם' וגם הוועד הנבחר איננו בעצם בעל הבית, ולא דיירי השכונה - אינו יכול להימכר. ובמשמע שזה לא מוחלט ולא חשובה הסיבה, גם לא לצורך קניית ספר תורה. בית כנסת ששייך לציבור רחב הוא בדרגת הקדושה הגבוהה ביותר, אולי משום שהוא באמת מעין מקדש מעט ומזכיר את בית המקדש. ראה שם בהמשך הסוגיה הדיון על ירושלים שלא התחלקה לשבטים ועל מקום המקדש. אבל יש שחלקו על דין זה, כמו רב אשי שאומר שמשום שהוא זה שיזם ובנה את בית הכנסת של העיר מחסיא, הוא רשאי למכור אותו: "כיון דאדעתא דידי קאתו - אי בעינא מזבנינא לה". ושם גם מובא: "מעשה בבית הכנסת של טורסיים שהיה בירושלים שמכרוהו לרבי אליעזר, ועשה בה כל צרכיו". נראה שיש כאן התנגשות בין הרצון לקדש את בית הכנסת כתחליף למקדש ובין צרכי הקהילה המשתנים, כולל חילופי מגורים ואוכלוסים. התנגשות שפשטה ולבשה צורה במרוצת הזמן והמקומות בהן נדד עם ישראל וזכתה לדין רחב ורווי סיטואציות בספרות ההלכה.

אמר רבא: לא שנו אלא שלא מכרו שבעה טובי העיר במעמד אנשי העיר, אבל מכרו שבעה טובי העיר במעמד אנשי העיר - אפילו למי שתא ביה שיכרא שפיר דמי.¹⁸

אמר רב חסדא: לא ליסתור בי כנישתא עד דבני בי כנישתא אחריתי.¹⁹
 תנו רבנן: בתי כנסיות אין נוהגין בהן קלות ראש: אין אוכלין בהן, ואין שותין בהן, ואין ניאותין בהם, ואין מטיילין בהם, ואין נכנסין בהן בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, ואין מספידין בהן הספד של יחיד. אבל קורין בהן, ושונין בהן, ומספידין בהם הספד של רבים.²⁰
 אמר רבי אסי: בתי כנסיות שבבבל על תנאי הן עשוין, ואף על פי כן אין נוהגין בהן קלות ראש. ומאי ניהו - חשבונות?²¹

משיבת נפש שמות פרק יט פסוק יג²²

"במשוך היובל המה יעלו בהר" - מכאן שהרב מכבד מקומו ואין המקום מכבדו, שהרי כשנסתלק השכינה הורשה לעלות, שנאמר: "במשוך היובל המה יעלו בהר". גם ראייה ממה שנאמר בפרשת נשא: "וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש", נסתלק המחנה הורשו לכנוס לשם ולעשות כל צורכיהם.²³ ועל זה הדרך אמרו: בתי כנסיות שבבבל על תנאי הם עומדים, אעפ"י שנקראים מקדש מעט מותר לשנותו לדבר חול, ובפרט בחורבנה. אפשר כשבונה ביה"כ אחרת ואין נכנסין עוד להתפלל בה, אז רשאי לשנותו לדבר חול, אכן בזה: "שאל אביך ויגדך".²⁴

¹⁸ רבא מציג דעה נגדית לפיה לוועד העיר - שבעת טובי העיר - יש סמכות מוחלטת למכור את בית הכנסת וקדושתו פוקעת ואין שום חיוב להשתמש בכסף שהתקבל למטרה של קדושה מכל סוג שהוא. רבא מצמצם מאד את המשנה שראינו לעיל ולא ברור לשיטתו, מי שם מכר את בית הכנסת ומה הייתה סמכותו? הוועד המקומי של בית הכנסת? וועד השכונה? ושוב מצאנו בגמרא שם דעות מנוגדות: רב אשי שתומך בשיטת רבא (ראה אותו בהערה הקודמת), בעוד שאחרים חולקים. ולהלכה, ראה דין מכירת בית כנסת ע"י בני העיר מול מכירתו ע"י שבעת טובי העיר (במעמד אנשי העיר), בשולחן ערוך, אורח חיים קנ"ז.

¹⁹ כאן מעלה הגמרא סיטואציה שלא נזכרת במשנה, של הריסת בית כנסת על מנת לבנותו מחדש, ומביאה את הכלל שתבע רב חסדא שיש תחילה לבנות בית כנסת חדש ורק אח"כ לסתור את הישן (או למכור אותו?). ראה שם הסיפור על רמי בר אבא שרצה להשתמש בקורות ולבנים של בית כנסת נטוש עבור בית הכנסת חדש שבנה ולא התיירו לו רב פפא ורב הונא. אפשר שהחמרה זו נובעת מדין אחר של: "לא תעשון כן לה' אלהיכם". ראה תוספתא מסכת מכות ה ח: "הנותן אבן אחת מן האולם מן ההיכל מבין האולם ולמזבח ומן המזבח עובר בלא תעשה שני ונתצתם את מזבחותם ושברתם את מצבותם לא תעשון כן ל"י אלהיכם". ולהלכה ראה שולחן ערוך אורח חיים קנ"א.

²⁰ ממהלך הסוגיה נראה שהגמרא סבורה שתוספתא זו, ה"תנו רבנן", לא באה לסתור את המשנה, אלא להוסיף איסורים שנוהגים בבתי הכנסת, גם בבתי כנסת חרבים. ראה שטיינזלץ עיונים שמעלה את השאלה מה החידוש בכך שמותר לקרוא ולשנות בבית הכנסת, היינו ללמוד בו תורה? וכי יוכלנו לחשוב אחרת? והתשובה היא: כן, בית הכנסת במקור היה בעיקר מיועד להיות מקום תפילה בלבד ודבר זה השתנה עוד בתקופת האמוראים. ראה בהמשך הגמרא שם (כ"ט ע"א) שאב"י עבר מלימוד תורה בביתו ללימוד תורה בבית הכנסת. והרי לנו עוד 'על תנאי' שקשור במקדש מעט - 'יעודו כמקום תורה ולא רק תפילה. השווה עם סנהדרין שהייתה חושבת בלשכת הגזית, בסמוך למקדש, אבל לא בתוכו.

²¹ כאן באנו למחלוקת ראשונים גדולה מהו "על תנאי" של בתי הכנסת שבבבל ובמה הם שונים מאלה שבארץ ישראל. רש"י מסביר שבבתי כנסת שבבבל, ומן הסתם גם בצרפת מקום מגוריו, באשכנז, בספרד ובכל מקום מחוץ לארץ ישראל, אפשר להתנות שגם בעת שהם מתפקדים ומיושבים, מותר לעשות בהם את כל הפעולות ה"ל שגמנים בתוספתא חוץ מחשבונות וענייני חולין ממש. אבל לא בבתי הכנסת של ארץ ישראל. שם לא מועיל שום תנאי לשימוש שאינו השימוש הייעודי של בית הכנסת (לתשומת לב יושבי הארץ). אבל תוספות וראשונים אחרים סבורים שרשימת 'קלות הראש' של התוספתא רלוונטית לבתי כנסת בבבל החרבים ושאין עוד מתפקדים. ראה דברי התוספות, מגילה כ"ב ע"ב: "בתי כנסיות של בבל על תנאי הן עשוין - רוצה לומר כל זמן שהן בטלן... הכא מיירי כשחרב, דאז מהני התנאי. ודווקא לאותן שבבבל מהני התנאי, שהרי לעת בוא גואל במהרה בימינו תפקע קדושתן. אבל לאותן שבארץ ישראל לא מהני תנאי שהרי קדושתן לעולם קיימת". (ההבלטה היא שלנו).

²² רבי יוחנן ב"ר אהרן לוריא, מאה 15, אלזס שבגבול צרפת-גרמניה. ספרו 'משיבת נפש' הוא פירוש על פסוקים מהתורה ועל פירושים של רש"י, ונמצאות בו גם דרשות ותמצית ויכוחיו עם נוצרים. (מתוך פרויקט השו"ת).

²³ קטע זה (והקודם) לקוחים מגמרא תענית כא ע"ב (שלקחה ממכילתא דרבי ישמעאל יתרו - מסכתא דבחדש פרשה ג): "תנינא, רבי יוסי אומר: לא מקומו של אדם מכבדו, אלא אדם מכבד את מקומו. שכן מצינו בהר סיני שכל זמן שהשכינה שרויה עליו - אמרה תורה גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול ההר ההוא. נסתלקה שכינה ממנו - אמרה תורה: במשוך היובל המה יעלו בהר. וכן מצינו באהל מועד שבמדבר, שכל זמן שהוא נטוי אמרה תורה וישלחו מן המחנה כל צרוע. הוגללו הפרוכת - הותרו זבין והמצורעים ליכנס שם". ומה עם המשכן עצמו? כאשר עצר הענן ובני ישראל חנו במדבר והקימו את המשכן, הפכה פיסת אדמה מדברית פתוחה לכל, למקום השכינה עליו נאמר "הזר הקרב יומת". וגם אהרון לא יכול היה לבוא בכל עת אל קודש הקדשים, שעד לפני כמה שעות צאן ובקר רעו בו. ובהעלות הענן ובהתחיל מסע דגלים חדש, נעלמה כל הקדושה וחזרה אותה פיסת אדמה להיות כאחת מאלפי חברותיה שבמדבר הפתוח. ארבעים ושתיים פעמים חנו ונסעו (עפ"י מסכת סופרים ב יא)! ראה דיון הלכתי על כך בגמרא מנחות צה ע"א.

²⁴ החידוש של בעל משיבת נפש הוא החיבור של קדושת המקום הזמנית שנלמדת ממעמד הר סיני ומשילוח המצורעים ממחנה ישראל, עם הקדושה על תנאי של בתי הכנסת בבבל שראינו בגמרא מגילה לעיל. אין קדושה שלא על תנאי, אין קדושה מובטחת בכל מצב. לא במעמד הר סיני, לא במחנה השכינה והמשכן במדבר ולא בבית כנסת של ימינו, בפרט בבבל. שים לב לחתימת דבריו בפסוק: "שאל אביך ויגדך", שנראה שכוונתו שלא בא כאן לפסוק הלכה, רק לפרש את המקרא. ואם תתעורר אצל הקורא שאלה מעשית בעניין, יפנה לרבו.

מדרש תנחומא פרשת כי תבוא סימן ד

ברוך אתה בבואך, על תנאי, בבואך לבתי כנסיות ולבתי מדרשות. וברוך אתה בצאתך מבתי כנסיות ומבתי מדרשות.²⁵

**שבת שלום וחודש אדר טוב בו מרבנים בשמחה
מחלקי המים**

מים אחרונים: תניא, רבי אלעזר הקפר אומר: עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל, שנאמר: "כי כתבור בהרים וככרמל בים יבוא". והלא דברים קל וחומר: ומה תבור וכרמל שלא באו אלא לפי שעה ללמוד תורה - נקבעים בארץ ישראל, בתי כנסיות ובתי מדרשות שקורין ומרביצין בהן תורה - על אחת כמה וכמה.

²⁵ הברכה "ברוך אתה בבואך" מותנית בביאה וכניסה לבית המדרש ולבית הכנסת. בבואך להיכן? – למקום תפילה ותורה (שפעם הופרדו ובמרוצת הזמן התאחדו). ואז גם תהיה ברוך בצאתך. כך נראה לנו לפסק עפ"י המשפט הקודם שם: "ונתנך ה' עליון, על תנאי. ואם לאו, הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה". ועוד ניתן לדרוש במדרש זה: כל כניסה לבית המדרש ולבית הכנסת, ללימוד תורה ולתפילה הם על תנאי. וכתפילתו של רבי נחוניא הקנה במשנה ברכות פרק ד משנה ב: "רבי נחוניא בן הקנה היה מתפלל בכניסתו לבית המדרש וביציאתו תפילה קצרה. אמרו לו: מה מקום לתפילה זו? אמר להם: בכניסתי אני מתפלל שלא תארע תקלה על ידי וביציאתי אני נותן הודיה על חלקי". אף אנו נקווה שלא ארעה תקלה על ידינו בדף זה ונודה על חלקנו בתורה שנמשלה למים.